

EN BØN OM VÆKKELSE

”Profeten Habakkuks bøn. Al-shigjonot. »Herre, jeg har hørt din tale og var bange; O Herre, væk dit værk, før årene går! Kundgør det, før årene går; midt i vreden glem da ikke barmhjertigheden.«”
(Habakkuks Bog 3:1-2)

Dette afrundende kapitel i Habakkuks korte bog signalerer en anderledes fremgang end de to foregående kapitler, som gav os profetens ”spørgsmål og svar” tid med Gud. Nu, hvor Gud havde svaret Habakkuk, frembragte profeten en bøn til at afslutte bogen.

Bønnen var enkel: ”O Herre, væk dit værk, før årene går.” Habakkuk bad ganske enkelt for vækkelse. Han vidste, hvordan Gud havde virket tidligere og hvordan Hans folk engang havde reageret, og Habakkuk ønskede at se det igen.

Denne bøn af Habakkuk viser os, at vækkelse er Guds værk og ikke en menneskelig bedrift. Den viser os også, at der er noget, som mennesket *kan* og *bør* gøre for at skabe vækkelse – ganske enkelt at råbe ud til Gud og bede indtrængende om Hans vækkelses-værk.

Bemærk bønnen: væk *DIT* værk. Ofte er min bøn i virkeligheden, ”væk mit værk”. Men jeg er nødt til at have et hjerte og et sind, der vil Guds værk – i langt højere grad end min egen portion af det. Skil dig af med enhver form for egeninteresser og ambitioner på egne veje, din kirkes veje eller dit kirkesamfunds veje. Hvis det behagede Gud at udgyde velsignelse og vækkelse over din kirke, men i endnu højere grad over en anden, så burde du også være glad for Hans visdom. Hold op med at bekymre dig om din egen ære og fremgang og bed Gud om at vække sit værk.

Samtidig er dette nødt til at være en personlig bøn: ”Herre, væk mig.” Alt for ofte bebrejder vi andre eller kirken som helhed for synd, korruption, dovenhed, ikke at bede, mangel på åndelig kraft eller hvad-som-helst – og vi glemmer, at vi er kirken. Bed især for personlig vækkelse og ransag dig selv omhyggeligt:

- Tjek din adfærd – herliggør dit liv Herren som det burde?
- Tjek dine samtaler – er din tale profan eller uren? Taler du med andre om Jesus?
- Tjek dit samvær – lever du et lidenskabeligt liv med Jesus, hvor der er åndelig vækst?

Det er let at henfalde til stolthedens bøn og sige, ”Herre, væk dem. Bring dem op til det åndelige niveau, som jeg er på.” Lad ikke det ske. Ægte vækkelse er nødt til at begynde og fortsætte med os som individer – med mig.

Habakkuks bøn endte ikke dér. Han fortsatte ved at bede, ”Kundgør det, før årene går.” Habakkuk længtes efter at se Gud udføre et værk, som enhver tydeligt kunne se var Guds. Hvad end der skete, så ønskede han, at det skulle være klart, at det var Herrens værk og ikke menneskets. Han bad om, at vækkelsen ville blive kundgjort indenfor et specifikt tidspunkt og sted (”før årene går”), ikke blot som en ide i en eller andens hoved.

Ved bønnens afslutning tilføjede han det vigtige ønske: ”Midt i vreden, glem da ikke barmhjertigheden.” Habakkuk bad velvidende at de ikke fortjente vækkelse, så han bad samtidig om barmhjertighed. Ideen er, ”Herren, jeg ved, at vi fortjener din vrede, men midt i din vrede, husk da barmhjertighed og send en vækkelse iblandt os.”

Når vi tænker på alt, hvad Gud har givet sit folk af både åndelige og materielle ressourcer, så må sige med sorg i stemmen, at Guds folk overordnet set (der er velsignede undtagelser) har gjort så lidt for Ham, at vi fortjener at blive bortvist fra Ham. Derfor beder vi for vækkelse – men vi beder på basis af barmhjertighed, ikke fortjeneste.

Charles Spurgeon, den store prædikant fra det viktorianske England, opsummerede ideen på smuk vis: ”O Gud, vær barmhjertig overfor din stakkels kirke, og besøg hende, og væk hende. Hun har kun lidt styrke; hun har ønsket at adlyde dit Ord; åh, forny hende; før hende tilbage til din magt, og giv hende endnu at blive stor i dette land.” Amen.

Af David Guzik.